

Sygn. akt IV KK 482/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **F.K.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego F.K. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zmieniającego wyrok (jednak nie co do orzeczenia o winie i karze) Sądu Rejonowego w S. z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), którym wymieniony został skazany za dwa przestępstwa: z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 199 § 2 k.k., z wymierzeniem kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności. Powołując się na art. 532 k.p.k., obrońca zawarł w kasacji wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, wskazując, że „orzeczony wyrok jest drastycznie surowy i dotyczy obcokrajowca. Oskarżony (...) czuje się jako pozbawiony prawa do obrony także i dlatego, że jest innej nacji. Wstrzymanie wykonania kary jest dla niego istotne, gdyż

kasacja zawiera zarzuty istotnych naruszeń prawa procesowego, prawa do obrony. Wykonanie kary zrujnuje życie osobiste i zawodowe oskarżonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wydanego wobec F.K., nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonej skazanemu kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym jego niezasadne pokrzywdzenie.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że obrońca nie przedstawił przekonujących argumentów nakazujących uwzględnienie wniosku. W szczególności nie przemawia za takim postąpieniem sam fakt zamieszczenia w kasacji zarzutów rażącego naruszenia prawa (każda skarga takie zarzuty musi zawierać), których ranga jednak nie wydaje się odbiegać od typowej (po części można je nawet uznać za w istocie nieskierowane pod adresem wyroku Sądu odwoławczego), wymiar orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności, jego status obcokrajowca, czy też obawa o ujemne skutki wykonywania kary dla życia osobistego i zawodowego, typowe w przypadku egzekwowania kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

Z tych względów, nie przesądzając na tym etapie postępowania o trafności kasacji, którą, co celowe będzie nadmienić, prokurator ocenił jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

as